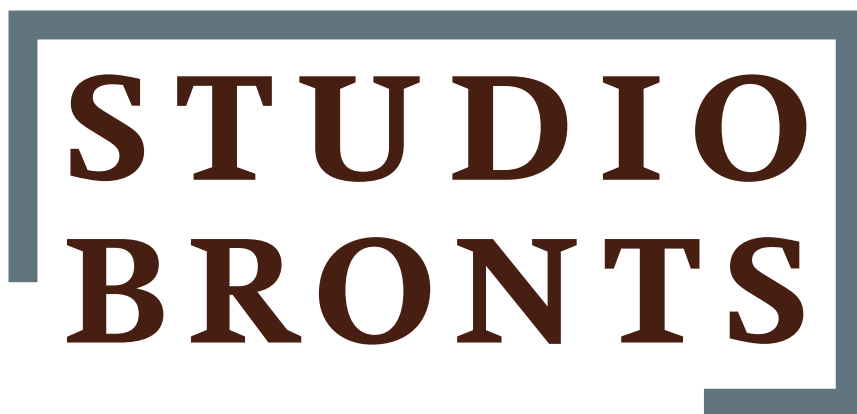

opdrachtgever:
Marketing Groningen

project:
De Groningste van Groningen

20 interviews, uitgewerkt
versie 1

Spoorzicht (MB)

Sinds 1887 is Spoorzicht al een herberg: in de voorbije eeuwen kwamen reizigers om de paarden te laten rusten of verversen. Zelf hadden ze ook geregeld flinke trek. De goede naam van Spoorzicht was wijd en zijd bekend, en de huidige eigenaar Cees de Vries heeft deze reputatie een nieuw en fris élan gegeven.

Toen Cees het hotel overnam in 2015, heeft hij er een intieme Spa aan toegevoegd, met alles erop-en-eraan: sauna, stoomcabine, besloten binnentuin, Oosters badhuis en zonnebank. Niet eerder heb je de reis zó verkwikt voortgezet.

In de trein van Groningen-stad richting de Waddenzee hoor je geregeld het rijtje omgeroepen worden: "Bedum-Stedum-Loppersum..." - zo krijgen we de indruk dat Loppersum aan het einde van een lange route ligt. Van oudsher was dit niet zo: Loppersum ligt op een wierde en het was een belangrijke, centrale locatie in de omtrek. Hier kwamen alle sporen samen.

Wie vandaag-de-dag deze omgeving bezoekt, zal merken dat hiervan nog steeds iets overblijft.

Het vredige Loppersum was voor veel rijke hereboeren dé locatie om hun droomvilla als buitenplaats te bouwen. Overal in het dorp staan nog oude statige panden die de sfeer ademen van de Graanrepubliek.

Huur een fiets en het wordt een tijdreis: een beproefd recept om de hectiek te ontvluchten.

Spoorzicht voorziet ook in culinaire behoeften: in het restaurant kunt u genieten van verse, eerlijke en lokale producten. De bevlogen chef-kok komt oorspronkelijk ook uit de buurt.

Hij maakte kortgeleden nog een reis door Frankrijk - natuurlijk zaten er vele nieuwe recepturen in zijn koffer toen hij terugkeerde. Zo vervlecht men hier het nuchtere Groningse met het werelds-culinaire.

De naam Spoorzicht zegt het al: je rolt de trein uit en staat al voor de deur.

Heel toegankelijk om je verblijf in Loppersum te starten - een avondje Stad-Groningen is net zo dichtbij.

Wie vandaag niet meer te paard rondreist, kan op evenveel moderne verversing rekenen:

Cees de Vries geeft de oude functie van de paardenstallen een eigentijdse invulling met een laadpunt aan het pand voor auto of fiets.

citaat:

"Huur een fiets en het wordt een tijdreis: een beproefd recept om de hectiek te ontvluchten."

Batenborg (MB)

De familie Geertsema komt het geregeld tegen in hun beddenwinkel: veel klanten weten het tóch nog niet zeker, ook na enkele uren proefliggen en rondstruinen. “Je kunt ook een hele nacht uitproberen,” is dan vaak het advies.

Waarom zou het centrale element van een overnachting - het bed - niet een prominentere rol toebedeeld krijgen? Dat is wat de familie Geertsema zich ook bedacht, en nu brengen ze het bijeen in hun B&B én beddenwinkel.

In 2010 stond dit unieke monument te koop - wát een uniek moment voor de familie Geertsema.

Ze staken de koppen bijelkaar: “Kunnen we dit? Wordt het niet eenzaam? Hoe gaan we dit doen?”

Maar het duurde niet lang, of de koop was bezegeld: ze hadden al een voorliefde voor oude gebouwen en overwogen sinds enige tijd om in Frankrijk een groot huis op te knappen.

Het werd tóch dichterbij huis.

De beroemde architect Karla Ubels werd ingeschakeld voor de verbouwing - maar de familie timmerde zelf ook driftig mee, terwijl de beddenzaak gewoon doorging. “Dat was soms best aanpoten,” vertelt Peterina Geertsema, “dan werd het ineens druk in de winkel en moest ik mijn man bij de werkzaamheden wegbellen. Gelukkig was hij dan snel hier om te kunnen helpen.”

Heel logisch eigenlijk, om het bed bij een overnachting zó in de schijnwerpers te zetten.

In de Borg wordt regelmatig gewisseld tussen recente bedden van o.a. Röwa, Carpe Diem en Viking. Het verbaast je niet: ook aan het beddegoed besteedt de familie veel aandacht.

Het gebeurt dan ook regelmatig, dat B&B-gasten na een overnachting besluiten om een dergelijk bed aan te schaffen - “Die wil ik ook thuis.”

citaat:

“Soms weten onze beddenklanten nog niet zeker welk bed te kopen - dan adviseren we ze het een nacht lang te komen uitproberen, gewoon bij ons, in de B&B.”

of:

“Sommige gasten zijn na een overnachting zó enthousiast over het bed waarin ze sliepen, dat ze zeggen: ‘Dat bed wil ik thuis ook.’ ”

(plus foto's op <https://www.karla-ubels.com/batenborg>)

In de Valk (MB)

Het was in 2013, toen alles samenkwam: Mark Evenhuis had de hotelschool afgerond en was op zoek naar een locatie. Júist in die tijd kwam In de Valk beschikbaar en hij kon terugkeren naar het Hogeland, terug naar zijn geboortegrond.

Middelstum is een pittoresk dorp met oude karakteristieke huizen, die gekoesterd worden door de bewoners. En dat herken je in het oog voor detail, waarin de staat van onderhoud verkeert.

Dit vinden we ook terug in In de Valk: de oude herberg uit 1630 is opgeknapt met behoud van originele elementen, zoals de oorspronkelijke tegelvloer en plafonds.

“Mensen die hier op het terras zitten, vertellen me soms, dat ze zich in Frankrijk wanen,” zegt Marks vrouw.

En dat klinkt niet gek, want de natuurlijke parasol is een dakplataan en het Boterdiep stroomt praktisch voor de deur voorbij.

Het is een karaktervol hoekje in het dorp: de pastorie, de kleine arbeidershuisjes. De tijd lijkt soms wel stil te staan.

Mark heeft het restaurant een stuk laagdrempeliger gemaakt - van werkbroek tot stropdas: iedereen is welkom. In de compacte kaart proef je een herkenbaar menu - met een onverwachte twist. Per seizoen wisselt de kaart, en soms leveren plaatselijke jagers een haas of een eend.

Heb je ook vaak moeite met kiezen van de dessertkaart? Geen vrees In de Valk: nagerechten vinden hun weg als proeverij van zoet, chocolade of kaas. Alledrie mag ook, verzekert Evenhuis.

Wie na het diner in de laatste zonnestralen op het terras nog wat langer wil blijven, kan kiezen uit diverse B&B's in Middelstum.

citaat:

“Dat was een magische tijd, alles leek samen te komen: ik wilde me vestigen en deze unieke locatie was beschikbaar. Wát een match.”

of:

“Mensen die hier op het terras zitten, vertellen me soms, dat ze zich in Frankrijk wanen.”

Mosterdmuseum (MB)

Sinds enige tijd organiseerde Wendy Boonstra allerlei uitjes en evenementen, tot ze zich ineens bedacht: "Kan dit ook op een eigen, vaste locatie?"

Ze heeft heel wat rondgezocht en -gereden, met de nodige tegenslagen, hobbels en bezwaren die daarbij op haar pad kwamen. Steeds was er wel iets dat er in de weg stond.

Totdat er een makelaar was die zei: "Kom maar eens meerijden, ik zal je iets moois laten zien."

Ze geraakten steeds verder uit de buurt van de stad. En Wendy dacht: "Waar gaat dit heen?"

Tot ze uitkwamen in Eenrum. En dat bleek een schot in de roos. Want dit is al veel langer het centrum van de oude ambachten in de omtrek. Klompen, kaarsen, een molen. Er zijn galeries, er is zelfs een botanische tuin.

Eenrum is dus ook dé perfecte locatie voor de bundeling van al die kleine oude dorps-mosterd-fabriekjes.

En die hebben ze hier samengebracht onder de Abraham-vlag.

Toen ze voor het eerst binnenstapte, zag Wendy meteen veel mogelijkheden. Da's ook niet zo gek, want ze heeft een achtergrond in de export-business. Een echte globetrotter. "Dat werd wel even anders toen ik moeder werd," vertelt ze, gewend aan veel onderweg te zijn. "Maar ik heb het er voor over, hoor. Dit is een prachtige plek."

Abrahams Mosterdmakerij gebruikt alleen het zwarte mosterdzaad - en dat is nog best pittig. Om te proeven, én om te maken.

Voor de boer is het een bewerkelijk gewas om te telen; voor de mosterdmaker is het moeilijker om te verwerken. Zo moet het eindproduct eerst minimaal 6 tot 8 weken afrijpen, voordat het een beetje begint te smaken. En de oudere mosterds rijpen nóg langer door.

Een Japanse groep liefhebbers vroeg juist om die ongerijpte (zeer, zeer pittige) mosterd. Dat bleek toch even slikken. "ワサビのようにはい!"

riepen ze verrast*, met de tranen in de ogen. Dat is niet verwonderlijk, want wasabi en mosterd maken deel uit van de zelfde plantkundige familie.

De biologische mosterdzaden komen inmiddels van wel heeeel dichtbij: Landgoud in Kloosterburen verbouwt de basisgrondstof voor de Groningste mosterd.

Hoe de handel verder verloopt? Wendy vertelt het als uit een kinderboek: met dezelfde charme als zo'n kleinschalig product. De meeste zakelijke mogelijkheden komen heel ad-hoc op Abrahams pad.

Nu ligt er bijvoorbeeld een aanvraag van een Arabische luchtvaartmaatschappij, die graag júist die hele pittige mosterd in kleine zakjes wil kunnen aanbieden aan de vliegende reizigers.

En dat is dus de Groningste mosterd - op hoog niveau.

* *Wasabi no yō ni hai!!*

Oftewel: "Het is ja zoals wasabi!"

citaat:

"Door de grillige speling van het lot keerde ik terug naar mijn geboortegrond om hier een fascinerend oeroud streekproduct te maken."

of:

"In het restaurant verwerken we onze mosterds in de meeste gerechten - dit is echter zó subtiel soms, dat je het haast niet in de gaten hebt als je 't proeft."

Camping De Otter (MB)

Het lot kan ons soms grillige kaarten toespelen: toen de familie Van Oosten hun zwemschool-sauna te koop aanboden, gingen ze zelf zien hoe de advertentie uit de verf gekomen was. In het blad van de makelaar stond precies ernaast een aanbod voor Camping De Otter.

Rudi van Oosten vertelt ons: "Tja... wat denk je dan bij jezelf? Dáar gaan we een kijkje nemen."

Hij trof een enorm terrein aan dat behoorlijk in verval was geraakt. De bramen stonden twee meter hoog, de wind woei onder het hoofdgebouw door, er stonden drieënhalve caravan, waarvan twee op instorten. Het was vergane glorie, maar ze waren onbesuisd en lieten zich niet ontmoedigen.

"Ik droomde mijn hele leven al van een camping aan het water," vertelt Rudi. Als kind woonde hij vlakbij Giethoorn, waar hij veel heeft gezeild, gesurfd, gevist. "Dat was een vormende periode voor mij."

Sinds het midden van de 20e eeuw was De Otter oorspronkelijk een botenbouwer. Je kunt wel zeggen, dat dat DNA nog steeds in de vezels van de onderneming trilt. De familie Van Oosten verhuurt kano's, valken en motorboten.

Wie zegt 'het Schildmeer bevaren,' zegt 'De Otter.'

Dat was niet altijd even makkelijk: de opbouw heeft bij tijden flink beslag gelegd op de familie Van Oosten. Nu is de reputatie van De Otter als nooit tevoren: sommige gasten zeggen wel "Ik hoef voor mijn ideale vakantiebestemming niet ver te reizen, want dit is *Schild Am See* - een tropisch plekje."

Net tegen het einde van het interview zegt Rudi nog: "Oh, dit is nog een aardig nieuwtje."

Voor groepen tot 12 personen heeft De Otter vanaf 2018 een gezellige party-boot.

“Stel je voor: de zon gaat bijna onder, en je dobbert op het meer met een barbecue een high-wine of high-beer. Dat is toch uniek?”

citaat: “Ik droomde mijn hele leven al van een camping aan het water; in die gedeelde droom kun jij nu ook komen meedoen.”

of:

“Wie zegt ‘het Schildmeer bevaren,’ zegt ‘De Otter.’”

Museum Wierdenland (MB)

We nemen je mee terug in de geschiedenis: niet een paar honderd jaar, maar tot verder terug dan het begin van onze jaartelling. Ezinge en omgeving wordt namelijk al meer dan 2600 jaar permanent bewoond.

Van over de hele wereld komen archeologen hierheen - ze noemen het 'Het Pompeii van Noord-Europa.' Het was destijds het drukst bevolkte gebied in de wijde omtrek; de grond is hier super-vruchtbaar. Het was de periode waarin de wierden werden opgeworpen en enkele grote hereboerderijen gesticht. En dat was heel wat, want tot dusver werd er op zeer kleine schaal geboerd. Je kunt wel spreken van de eerste grote corporates die naast de ZZP'ers aan de slag gingen.

In de jaren 1920-1930 werkte de wereldberoemde archeoloog Van Giffen in dit gebied en hij legde tientallen boerderijen bloot. Laag op laag verscheen er een reis door de tijd onder de wierden, die destijds steeds verder opgehoogd werden.

Dan nu terug naar vandaag.

Na een omzwerving over de hele wereld begon de huidige directeur Heidi Renkema haar roots te missen: ze groeide op in de omgevingen van Winschoten en Zeerijp. Het was een doorsnee zaterdagochtend, waarop ze aan het ontbijt zat en de krant opsloeg. Haar oog viel op de vacaturetekst voor museumdirecteur.

“Ja, dat past wel!” zei ze hardop.

Met haar achtergrond in het achterhoofd kunnen we dat ook best begrijpen: Heidi werkte lang voor NGO's na haar studie tropische en biologische landbouw in Wageningen.

Natuurlijk was ze altijd al gek op musea - en een museum is minstens zo non-profit.

Het oudste gaat hier hand in hand met de huidige tijd: er is een route door het landschap met werken van huidige De Ploeg-leden, en binnenkort begint een tentoonstelling over wierden in Syrië - die kennen ze daar ook al duizenden jaren.

Heidi licht toe: “Dit soort activiteiten onderstrepen het belang en de verbondenheid van ons museum: we werken samen met vluchtelingenorganisaties, en het programma wordt drie-talig aangeboden. Dit helpt enorm bij integratie. Het is heel actueel, maar toch ontzettend antiek.”

We ronden bijna af, dan zegt ze: “Er is nog één ding dat ik wil vertellen. Dit museum kan misschien wel zonder mij, zonder directeur, maar het zijn onze 60 vrijwilligers die het verschil maken.”

citaat:

“Na een bezoek aan Wierdenland ben je beter voorbereid op het échte museum: dat is namelijk buiten, en daar kun je dan nóg beter het landschap lezen.”

of:

“Museum Wierdenland draait prima door zonder directeur, maar de 60 vrijwilligers zijn echt onmisbaar.”

Waddenhoeve (MB)

“Als we het roer nog willen omgooien, is het nu of nooit,” zeiden Caroline Meijer en haar man tegen elkaar. Ze waren de 40 net gepasseerd en broedden op een nieuw plan - groots en meeslepend.

Alhoewel, enige noordelijke nuchterheid klinkt ook door in haar stem, als ze erover vertelt.

Maar dat ene moment, waarop ze samen voor het eerst in de lege schuur stonden... "Toen sloeg de bliksem in." Niet letterlijk, hoor, maar het was wel magisch.

Ze keken elkaar en zeiden allebei hardop "Dit is 'm."

Een belangrijke voortstuwende kracht is al die tijd geweest: erin blijven geloven. "Als we begin 20 waren geweest, hadden we vast beter geluisterd naar de bezwaren die vrienden en familie opwierpen." Maar ze wisten het nu zeker, ze zagen het precies voor zich.

Het komt allemaal niet vanzelf, want je moet er keihard voor blijven werken, vertelt Caroline, "maar dat gaat vaak haast vanzelf, want één van mijn grootste beloningen is het plezier dat ik aflees op de gezichten van onze gasten."

Nu kunnen groepen natuurlijk in de Hoeve blijven en daar een geweldige tijd beleven - daarnaast is er ook het Kano-avontuur. Met Lindner-kano's kun je langs verschillende routes een meerdaagse tocht ondernemen en onderweg slapen bij aangesloten campings. "We onderhouden uitstekende contacten met kleine campings in de omgeving - je kunt haast alles van ons huren en daarna ga je op avontuur."

Als ze nu zo om zich heen kijkt, is Caroline reuze trots op wat ze bereikt hebben. "En dat mag je ook best eens zeggen, vind ik."

citaat:

"We stonden 10 jaar geleden samen voor het eerst in de lege schuur, we keken elkaar aan en we zeiden allebei: 'Ja, dit is 'm.'"

Menkemaborg (MB)

V1:

Kom op bezoek in het mooiste huis van Nederland - kom op bezoek bij een oude adellijke familie, terwijl het lijkt of ze nét vandaag aan het jagen zijn in de landerijen. Zo intiem voelt het, het is net of de tijd hier al eeuwen stilstaat.

De Menkemaborg is een curieuze combinatie van museum, landhuis en tuin.

In de audiotour worden we in een teletijdmachine gezogen: het is een levend hoorspel waarin we de familie Alberda van Menkema van heel dichtbij leren kennen. Zo gedetailleerd is de inrichting gereconstrueerd.

Wie verwacht er aan de rand van het land zó'n verborgen parel?

Voor Nederlanders voelt het misschien als ver weg, maar internationale bezoekers weten de Menkemaborg al jaren te vinden. Gasten van over de grens kunnen zich bedienen van achtergronden en context in maar liefst 7 talen.

Niet voor niets geeft de Groene Michelin toeristische gids 2 sterren aan de Menkemaborg.

Een omreis waard! Wie hier eenmaal geweest is, is verkocht.

Het Rijksmonumenten-verslag uit 1920 maakt gewag van onder anderen "... een merkwaardig staatsieledikant" en oorspronkelijk houtsnijwerk in de schoorsteenmantels.

In 1921 maakte Fa. H. Copijn & Zn. de tuintekeningen, waarvan er één is uitgevoerd. En die wordt nog steeds onderhouden. Het temmen van de natuur in barokke, symmetrische stijlen valt niet mee.

Met name de rozen hebben veel liefde nodig, maar die zijn ook wereldberoemd.

In 1873 werd Koning Willem III door de familie uitgenodigd voor een diner; hij nam ook Prins Maurits mee. Cato Alberda van Menkema schreef toen een brief aan haar broer, waarin zij zich zorgen maakte over het aantal

van 13 tafelgasten, "... hetgeen bykans den Koning zoo ontrieven zoude."

Zodoende vergewiste zij zich van een plaats aan tafel - zij bood aan om aan te schuiven. Het aantal gasten kwam zodoende uit op 14.

Zó vurig zette zij haar betoog kracht bij met een gedicht, waarvan hier een fragment:

Maar dit, o Koning, weet voor vast:
't Huis Menkema staat tal van jaren,
Maar nooit heeft het grooter eer ervaren
Dan nu het zijn Koning heeft te gast.
En héél het volk hier langs de zee
Roept Welkom Koning met mij mee.

citaat:

"Niet voor niets geeft de Groene Michelin toeristische gids 2 sterren aan de Menkemaborg.

Een omreis waard! Wie hier eenmaal geweest is, is verkocht."

of:

"Wie verwacht er aan de rand van het land zó'n verborgen parel?"

v2:

Je bent te gast in het mooiste huis van Nederland, maar de bewoners zijn er niet meer. Tóch voelt het, of je elk moment de koets op het grindpad kan horen aanrollen. Hoewel de familie Alberda van Menkema er al 100 jaar niet meer woont, is elke ruimte met veel zorg en oog voor detail gereconstrueerd.

Hoewel ze niet letterlijk thuis zijn, worden we toch door ze welkom geheten: in de audiotour nemen de 19e-eeuwse bewoners ons aan de

hand en leiden ons rond in een teletijdmachine: het is een levend hoorspel waarin we de familie Alberda van Menkema van heel dichtbij leren kennen.

Wie verwacht er aan de rand van het land zó'n verborgen parel? Het is een bijzonder curieuze combinatie van museum, landhuis en tuin. Voor Nederlanders voelt het misschien als ver weg, maar internationale bezoekers weten de Menkemaborg al jaren te vinden. Gasten van over de grens kunnen zich bedienen van achtergronden en context in maar liefst 7 talen.

Niet voor niets geeft de Groene Michelin toeristische gids 2 sterren aan de Menkemaborg.

Een omreis waard! Wie hier eenmaal geweest is, is verkocht.

Het Rijksmonumenten-verslag uit 1920 maakt gewag van onder anderen "... een merkwaardig staatsieledikant" en oorspronkelijk houtsnijwerk in de schoorsteenmantels.

In 1921 maakte Fa. H. Copijn & Zn. de tuintekeningen, waarvan er één is uitgevoerd. En die wordt nog steeds onderhouden. Het temmen van de natuur in barokke, symmetrische stijlen valt niet mee.

Met name de rozen hebben veel liefde nodig, maar die zijn ook wereldberoemd.

In 1873 werd Koning Willem III door de familie uitgenodigd voor een diner; hij nam ook Prins Maurits mee. Cato Alberda van Menkema schreef toen een brief aan haar broer, waarin zij zich zorgen maakte over het aantal van 13 tafelgasten, "... hetgeen bykans den Koning zoo ontrieven zoude."

Zodoende vergewiste zij zich van een plaats aan tafel - zij bood aan om aan te schuiven. Het aantal gasten kwam zodoende uit op 14.

Zó vurig zette zij haar betoog kracht bij met een gedicht, waarvan hier een fragment:

Maar dit, o Koning, weet voor vast:
't Huis Menkema staat tal van jaren,
Maar nooit heeft het grooter eer ervaren
Dan nu het zijn Koning heeft te gast.

En héél het volk hier langs de zee
Roept Welkom Koning met mij mee.

citaat:

“Niet voor niets geeft de Groene Michelin toeristische gids 2 sterren aan de Menkemaborg.

Een omreis waard! Wie hier eenmaal geweest is, is verkocht.”

of:

“Wie verwacht er aan de rand van het land zó'n verborgen parel?”

De Theefabriek (MB)

Er stond in 1989 een wel heel opmerkelijk artikel in het Nieuwsblad van het Noorden: kerk te koop voor 1 gulden. “Dáar moet ik meer van weten,” dachten Johan en Brenda Lange, en ze gingen op onderzoek uit.

Het paar had al jaren een grote passie voor thee: “Ik groeide er als kind al mee op, en in mijn twintiger jaren had ik een heel keukenkastje vol met allerlei soorten en smaken,” legt Johan uit. Toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, bleek al snel dat ze beiden deze passie delen.

Dit bleek een gouden combinatie. De kerk in Houwerzijl zou een theeïstische bestemming krijgen.

Het duurde dan ook niet lang, voor de koop bezegeld was. Toen stonden Brenda en Johan samen in een leeg gebouw. Er moest een hoop aan opgeknapt worden: “Het water liep binnen langs de muren als het regende,” vertelt Johan. “We moesten wel onze roze bril even afzetten en we zeiden tegen elkaar: ‘waar beginnen we aan?’”

Ze waren nog jong, begin 20, en ze dachten “Wat hebben we te verliezen?”

Tegenwoordig voelt de combinatie van museum/proeverij/winkel als een grote familie. “Dat horen we regelmatig van onze gasten,” volgens Johan. Het is een hechte club en dat voel je als je op bezoek komt. Het is ook niet verwonderlijk, dat Brenda en Johan hun collega’s zo beschouwen - vroeger woonden ze zelf in het pand, vandaag-de-dag ertegenover.

Thee is een millennia-oud product, omgeven met veel fabels, mystiek en legendes. Dit komt allemaal samen in Houwerzijl.

citaat:

“Met meer dan 300 soorten en smaken hebben wij de grootste collectie van de wijde omtrek.”

of:

“We zijn net een grote familie, en dat kun je voelen als je op bezoek komt.”

link artikel: <https://www.dekrantvantoen.nl/vw/article.do?v2=true&id=NVHN-19890411-AE0010007>

Galerie Het Raadhuis (MB)

Stap binnen in Het Raadhuis en Ankie Onnes neemt je mee op veldtocht door de ogen van de artiesten - zo kun je zelf zien hoe prachtig schilderachtig het landschap is.

De kronkelende maren, de dijken.
De wuivende granen,
de kerktorens als bakens in het land.

Het verbaast je niet, dat er in alles rondom de galerie altijd een verbinding is met de omgeving, het land. De Wadden, het Hogeland, de Oude Groninger Kerken.

Toen ze 17 jaar was, werd Ankie Onnes verliefd op Theo - het bleek al snel dat hij de liefde van haar leven is, en ze zijn al 40 jaar heel gelukkig samen.

Niet alleen in de liefde vormen zij een gouden match, ook zakelijk zijn ze de perfecte aanvulling op elkaar: Theo de kunst, Ankie de commercie. En dat is niet zo gek, want in zijn familie trilde de schilderkunst al generaties lang in alle vezels. Dat was voor de jonge Ankie even wennen, toen ze voor het eerst op bezoek kwam bij zijn ouders, destijds: "Overal hingen schilderijen aan de wand, dat was ik niet gewend. Ik kom uit een ondernemersfamilie. Er ging een nieuwe wereld voor me open."

In het Raadhuis pakt ze de dingen op een heel nuchtere manier aan: toen de makelaar destijds vertelde, dat ze pas een week later dit pand kon bezichtigen, zei ze meteen tegen Theo: "Ik wil er vandaag nog heen." Ze belden aan en er werd warempel opengedaan door een bekende uit het netwerk. Ze keken samen rond en voelden meteen: dit moeten we doen. Dit is het.

Een week later was de koop beklonken.

De galerie is inmiddels een begrip - Ankie heeft een eigen visie, een eigen opvatting. "Dat weten onze vaste klanten, en de schilders die we

vertegenwoordigen. Ze zijn heel trouw. Het voelt vaak als een grote familie.”

Een bezoeker vertelde haar na een expositie: “Bij jullie komen is als balsem voor de ziel.”

Parallel aan de galerie heeft het paar ook een schilderschool voor lessen en workshops.

In de oude school in Wehe Den Hoorn is de lespraktijkruimte - en ook Theo's atelier.

“Kom je een keer schilderen?” vraagt Ankie, “Neem een oude trui mee en wij zorgen voor alles.

De docenten nemen je mee in het avontuur en je bent de hele dag in een flow. Na de ochtend krijg je vanzelf trek en dan zet ik een puik lunchbuffet klaar.”

citaat:

“Alles gebeurt vanuit liefde voor de kunst, niemand speelt hier toneel. En dat voelen de mensen. Het is heel authentiek.”

Schatthoes Menkemaborg (MB)

Eigenlijk klopt het precies: een restaurant op deze plek, in dit gebouw. Tot het begin van de 20e eeuw was dit de keuken, de stallen, de duiventil, de rokerij, de karnierij, en ga-zo-maar-door. Kortom, alles dat de adellijke familie Alberda van Menkema liever niet dichtbij in eigen huis had. Nu, in de 21e eeuw, is dat heel anders: het Schatthoes is niet meer zomaar een bijgebouwtje, maar een restaurant waar je graag aanschuift.

In 2011 heeft Corrie Bisschop het toenmalige pannenkoekenrestaurant overgenomen en er een heel andere, eigen draai aan gegeven. "Het voelde meteen vertrouwd, haast als een warme deken, toen ik er voor het eerst binnenstapte," vertelt ze.

En dat gevoel geeft ze ook graag door aan haar gasten. "Ik leg de lat vrij hoog: ik ben pas tevreden als jij hier met een tevreden gevoel weer vertrekt. En het maakt niet uit of je dan alleen koffie hebt gehad, of een compleet 6-gangen diner."

Met alle historie en klassiek élan is dit een magnifieke trouwlocatie. Er was één bruiloft die Corrie in het bijzonder bijgebleven is: "Het was een grote partij: meer dan 100 vrienden en familie waren te gast. Later vertelde de bruidegom mij over het moment dat hij zijn vrienden in de ogen keek, vlak voor aanvang van de ceremonie - kippevel! Hij voelde zich even de kasteelheer."

Wie zich graag nog verder wil onderdompelen in de tijd van de kasteelheer, kan zijn hart ophalen.

Eenmaal per jaar is er een klassiek historisch kostuumdrama te beleven: op 2e Pinksterdag lijkt het, of de vroegere bewoners even terug zijn. Gekleed in barokke kledij van toen, paraderen ze door de tuinen.

Overdag serveert chefkok Jeroen Vriezema een toegankelijke lunch, 's avonds een diner op serieus culinair niveau.

Niet voor niets heeft het restaurant een Euro-Toques certificaat. Vrijwel alle ingrediënten komen uit de regio; zo zijn er jagers uit de buurt, die wild

leveren, zoals gans en ree. De groente en kruiden komen uit eigen tuin. “Je kunt nu bijvoorbeeld een pompoensoep proeven,” vertelt Corrie, “met pompoenen vers van ons land.”

In het Schathoes herinnert alleen nog een oude balk in het plafond aan vroeger tijden: hieraan zit de haak bevestigd waar destijds de ketel hing, pruttelend boven het vuur. We stellen ons voor, hoe de knechts ernaast een vis uit de vijver staan schoon te maken. Nog even terug in de tijd.

citaat:

“Ik verplaats mij in elke gast - iedereen is uniek en bijzonder. Het belangrijkste voor mij is, dat mijn gasten een fijne tijd hebben. Voor alleen een kopje koffie, of een hele dag met een bruiloft. En alles er tussenin.”

Hotel Waddenweelde (MB)

"Wadlopen móet op je bucketlist staan, anders ontbreekt er iets in je leven."

Eigenares Anita Klont vertelt erover met de geestdrift van een natuurgids. Eigenlijk heel logisch, want ze is hier zelf geboren. "De dijk, de zeehonden, de eilanden, het is zó prachtig allemaal, ik gun iedereen zo'n uitstapje. Het zou jammer zijn als mensen hier niet van wisten."

Het begon 25 jaar geleden allemaal met een eenvoudig houten huisje en een midgetgolf.

Wie tegenwoordig komt logeren in hotel Waddenweelde, boekt in zekere zin niet alleen maar een overnachting. Alle facetten van het gebied staan tot je beschikking.

Een dagje naar één van de Waddeneilanden, op bezoek bij de zeehondencrêche, of een flinke wadlooptocht. Bij dit laatste onderwerp veert ze zichtbaar op. "De wadlopers kunnen op adem komen in ons wellness-huis: zwembad, sauna, massage. Dan voel je je een ander mens."

Voor bewandelaars van het Pieterpad, dat ook langs zij loopt, heeft ze een wel heel geschikte opvangmethode: "Eerst een neutje Wadwater, dan aan de mosterdsoep! Met zeekraal, of lamsoor, als die in het seizoen is." Ze kan ook de Wadden-quiz aanbevelen: "Dan raken de mensen vanzelf in gesprek met elkaar. En dan kom je goed beslagen ten Wad."

In het restaurant eet je bijvoorbeeld ook pizza's met verse regionale ingrediënten.

Of vis van de visafslag Lauwersoog: elke dag wat anders, de kok werkt met wat hij kan krijgen.

"Het Noorden mag dan misschien te boek staan als stug en moeilijk toegankelijk; ik doe mijn best om het tegendeel bewijzen. Dan is de verrassing des te groter." Regelmatig krijgt ze van gasten te horen dat ze aangenaam verrast zijn door een ervaring die niet overeenkwam met hun verwachtingen.

“In die zin houden we het imago graag zoals het is, dan ligt de lat een stuk lager.”

citaat:

“Wadlopen móet op je bucketlist staan, anders ontbreekt er iets in je leven.”

of:

“Als je hier een hele week komt logeren, hoef je je geen dag te vervelen.”

Restaurant Veldzicht (MB)

“Kun je over een uurtje terugbellen? Ik sta nét een kip te slachten.”

Aan de telefoon: eigenaar en chefkok Stefan Kollumer. Dit is een karakteristiek tafereel, zoals later zal blijken. Een vriend van het huis heeft een kippenboerderij, waar ze geregeld puike pluimwaar betrekken.

Zo gaat het met veel bronmateriaal en ingrediënten: Stefan en Simone halen vrijwel alles uit de directe omgeving. Er zijn dorpsbewoners met fruitbomen, ze komen soms met emmers tegelijk aanzetten. Of op zaterdagochtend, als Stefan met zijn dochters langs de pluktuin vlakbij huis gaat, om bijvoorbeeld bessen en pruimen te plukken. De aardappelen komen van een eigen veld.

En wie het brood eenmaal proefde, is verkocht. Alleen daarvoor kwamen er mensen terug. Ook daarvoor hebben Simone en Stefan een oplossing: het is los te koop.

In 2014 vertrok Stefan bij zijn toenmalige dienstverband, doordat hij door een connectie op dit pand werd gewezen.

“Een eigen restaurant was al mijn hele leven een grote droom.”

Alles is vers, regionaal en biologisch.

“Oh, dit is ook mooi. We hebben een eigen likeur: de Velderak,” vertelt hij vol trots. Gemaakt in samenwerking met Alambik Midwolda, en losjes gebaseerd op de Fladderak, maar dan met een rozijnendistillaat, en saffraan, kaneel en citroen. Hiermee betuigen ze ook eer aan het oude Cafe Veldzicht, dat al 110 jaar in dit pand gevestigd was, voor de Kollumers het tot restaurant omtoverden.

“In de eerste twee jaar bedacht ik me wel eens: waar zijn we aan begonnen?” Met veel uithoudingsvermogen en hun gezamenlijke ervaring in de gastvrijheidswereld wisten ze vol te houden. Eerdere leermeesters waren o.a. Dick Soek en Ambrosijn op Schiermonnikoog.

Simone en Stefan kennen de omgeving goed en adviseren graag in de diverse bezienswaardigheden: ze kunnen je bijvoorbeeld de weg wijzen

naar beeldentuin De Gerichtshof, of de hangende keukens en karakteristieke architectuur van Appingedam.

Ook onderhouden ze uitstekende contacten met de B&B's in de directe omgeving; zo maak je er moeiteloos een compleet avontuur van.

Wat maakte dat hij hier zo verliefd op werd?

"Deze magnifieke locatie natuurlijk, middenin de velden, en het water voorlangs, met de brug erover."

Als het ooit weer voldoende hard vriest, kun je hier voorbijaanschaatsen en een hoogculinaire pitstop maken. Da's een heel andere koek-en-zopie.

citaat:

"Op zaterdagochtend ga ik vaak met mijn dochters op weg naar het restaurant even langs de pluktuin, om mooie bessen en pruimen te plukken."

Paviljoen Overdiep (MB)

Voor de optimale totaal-ervaring: boek het Dagje Appingedam-arrangement. Thee of koffie om te beginnen, dan neemt een gids je mee door de stad. Die kennen echt élk hoekje en gaatje! De verborgen parels worden aan je geopenbaard. Terug hier voor lunch, dan nog een rondvaart. Je ziet dezelfde stad, maar dan heel anders. Onvergetelijk. "Mensen zeggen me wel eens, na afloop, dat ze de stad van binnen en van buiten gezien hebben."

Eigenaar Jenz Verbogt verbindt graag de haven, de omgeving, en het verleden met het heden.

Schrijver Thomas Verbogt blijkt een achteroom van hem te zijn: "Je kunt wel zeggen dat verhalen vertellen in ons bloed zit."

Vroeger was de haven het middelpunt van alle bedrijvigheid. Vandaag zie je dat terug in de aanpak van Paviljoen Overdiep: slimme partnerships, initiatieven in de buurt, sociale innovatie.

Inhaken op wat er speelt. "Je móet het ook wel samen doen, want in je eentje bereik je veel minder."

Eigenlijk is Jenz ook niet verbaasd dat ze in 2 jaar tijd met 200% gegroeid zijn.

De lijfspreuk van man en bedrijf is: "Aandacht voor elkaar." En dat werkt alle kanten op, zowel op de vloer als achter de schermen, als in de interactie tussen gast en bediening.

Veel mensen die hier komen, nemen de tijd voor elkaar. "Ook jonge mensen doorzien het belang van *quality time*," vertelt Jenz met trots. Dat is de motivatie, dat is de intentie. "En ik geloof dat je krijgt wat je uitstraalt."

Als je het Paviljoen Overdiep binnenstapt, komen de verhalen onmiddellijk op je af. Alles ademt het rijke industriële verleden van Appingedam. Het is bijna geschiedenisles, maar dan veel boeiender. En lekkerder.

“Dat zie je ook terug op je bord, industrieel gemengd met bourgondisch.”
Een heel aparte combinatie, die je niet zo gauw zou verwachten op zo’n plek.

“Zoals met de Coopluydenmarkt - dan hebben we een speciale menukaart, met o.a. stoofvlees met kloosterbier. En breekbrood. Daarmee roepen we de sfeer van de 17e eeuw op, toen Appingedam een grote haven en handelsstad in Nederland was.”

citaat:

“Aandacht voor elkaar - dat is de motivatie, dat is de intentie. Ik geloof dat je krijgt wat je uitstraalt.”

Herberg Van Ede (MB)

Dit is niet zomaar een herberg. Als je hier binnenkomt, stap je in de wereld van Ede Staal. En waar heb je ooit in de liedjes van een legende kunnen wonen?

Vriend en vijand is het erover eens: Ede Staal is de enige echte troubadour van het Groningse platteland, én van het Grunnings. En het blijkt, dat het Ede Staal-gevoel niet is voorbehouden aan Groningers, het spreekt iedereen aan: "Ook mensen uit andere streken worden erdoor geraakt," vertelt eigenares Sigrid Heeres. Overal komen haar gasten vandaan: uit Zeeland en Den Haag, of uit Letland en Japan. Steevast gaan mensen dan vertellen over hun jeugd. "Dat doet Staals werk met je. Had je dat vermoed? Dat het knoestige Gronings zó teder kan klinken?"

Je stapt binnen in een reis door de tijd - het is net een oude klassieke herberg, en da's niet zo gek: het pand staat er al sinds 1760.

Dat gevoel geeft Sigrid graag door aan haar gasten: "Voor je 't weet, zit iedereen hier gezellig met elkaar te keuvelen, in de huiskamer, of in de tuin." Dat is één van haar grootste beloningen: de verbindingen die hier als vanzelf ontstaan.

Sigrid kent het Ede Staal-gevoel als geen ander: Het is een universele melancholie. De verstildheid, de soberheid, de eenvoud van het leven. "Dat kun je nu komen zien, voelen en beleven."

Zelf kwam ze erachter dat de poëzie van Ede Staal haar meer had geraakt dan ze zelf dacht. Ze keerde terug tot haar roots, naar haar jeugd op het Hogeland. De beschrijvingen in Staals liedjes* ging ze bekijken door de ogen van schilder Sip Hofstede, met wie ze nauw samenwerkt. Zijn schilderijen vormen een vast element in het decor van dit levende sprookje. Elk lied een doek.

citaat:

"Een bedevaartsoord voor liefhebbers van het werk van Ede Staal."

of:

“Het is een universele melancholie, de verstildheid, de soberheid, de eenvoud van het leven. Dat kun je nu komen zien, voelen en beleven.”

*Boektip van Sigrid Heeres: *Door 't dak zie ik de maan*, Groninger liedteksten van Ede Staal verzameld en van commentaar voorzien door Siemon Reker, Bureau Groninger Taal en Cultuur 2000

Fraeylemaborg (MB)

Als je op bezoek komt, ga dan niet eerst het gebouw in, maar loop helemaal door tot achterin de tuin. Daar staat een bus. Ga erin zitten en ervaar wat je ervaart. “De stilte, de vreemde combinatie. Het is heel onwerkelijk. Vergeet niet de sleutel mee te nemen, als je op pad gaat,” vertelt directeur Marjon Edzes.

Ze heeft het over één van de *follies* die op het landgoed staan. Het principe bestond al langer: een gek gebouwtje zonder praktisch nut. De Fraeylemaborg geeft er een eigentijdse draai aan, en schreef een wedstrijd uit. Hedendaagse artiesten konden een voorstel indienen voor een moderne folly. De *Bos Noar Bos* is er één van, en zo staan er nog 9 andere, verspreid door de tuin. Je kunt ze allemaal bijlangs, gewapend met een plattegrond, óf je laat je verrassen en gaat je neus achterna, op onderzoek uit.

“Er vlakbij is ook een berg van 11 meter hoog, en er stroomt een rivier,” vertelt Marjon. Allemaal door mensen aangelegd, nog voor de tijd van de diesel.

En dan heb je de binnenkant van de borg nog niet gezien, waar beeldende kunst hand-in-hand gaat met oorspronkelijk ingerichte interieurs.

Mensen zeggen haar soms: “Het is net of jullie hier wonen,” zo geloofwaardig voelt het aan, en zo realistisch is de inrichting. Overal staan altijd verse bloemen. Het meubilair stamt van alle tijden, van de 15e eeuw tot 1940: alles is aanwezig. Er werd nooit iets weggegooid en het meeste werd overgeërfd door bewoners.

Marjon vertelt graag en levendig over wat haar drijft: het is een veelzijdige functie. “Soms ben ik net een dirigent van een groot orkest, ik kan gelukkig vertrouwen op mijn sterke netwerk.”

Ze heeft niet alleen te maken met moderne en klassieke kunst, maar ook met tuinarchitectuur, duurzaamheid, restauratietechnieken, financiering en de effecten van aardbevingen. Haar liefde voor het instituut wordt gevoed

door inspiratie, want van inspiratie komt innovatie. "Dat nemen mensen mee in hun eigen leven - en daar komen goede dingen van. Dat is heel belangrijk."

citaat:

"Mijn liefde voor dit instituut wordt gevoed door inspiratie, want van inspiratie komt innovatie. Dat nemen mensen mee in hun eigen leven daar komen weer goede dingen van. Dat is heel belangrijk."

of:

"Het is een symbool van beschaving om de hoge prijs te betalen voor het in stand houden van cultureel erfgoed."

Openluchtmuseum Het Hoogeland (MB)

Ben je benieuwd naar het dorpsleven, 100 jaar geleden? Met een smidse, een school en een café? In Warffum kan dat. Een tijdmachine die je niet alleen de dingen laat zien zoals ze vroeger waren, maar waarin je zelf kunt meedoen.

Het lijkt of de tijd hier al een eeuw stilstaat.

Maar dit is geen fluister- en kijk-museum: directeur Stijn van Genugten vertelt: "Je bent hier zelf onderdeel van de collectie. Dat betekent dus ook maken, doen en voelen."

Je kunt zelf de was doen, de drukpers bedienen, het koper oppoetsen, op een lei schrijven met een griffel. Dat maakt het tot het levende museum dat het is. Zonder jou is dat het niet.

We lopen een eindje verder, het dorp uit. De wierde af. Het land op.

We zien de omtrek:

De maren, de dijken, de drielen.

Het landschap met de schuren als kathedralen,
vaarten, kerkpaden en kleiwegen,
en verderop: de kweldervlakte.

Magischerwijs is hier, rondom het dorp, ook goed te zien hoe het landschap 100 jaar geleden was: hier zien we geen snelwegen, spoorlijnen, of industrieterreinen die de omgeving helemaal overvleugelen of ontwrichten. De 19e-eeuwse omvang is uitstekend terug te lezen. "In die zin is het fantastisch, dat de economische ontwikkeling in deze streek de laatste decennia níet zo'n hoge vlucht nam," verzucht Stijn.

Zijn gouden tip: "Fiets bijvoorbeeld een eindje verder door, naar Tinallinge - daar is heel goed de historie nog te zien, het is heel authentiek en goed bewaard gebleven."

Terug in het dorp. Als je geluk hebt, kun je in het Spijslokaal iets eten dat goed aansluit op het 19e-eeuwse leven. En onderweg naar buiten loop je langs de museumshop en koop je nog een zakje zaden voor vergeten

groente, of oud grootmoeders snoep. Of een replica van het Aap-Noot-Mies-leesplankje.

Je stapt weer uit de tijdmachine, terug naar nu. Je zult merken, dat je er even over doet om weer terug te komen in het tempo van de 21e eeuw.

citaat:

“Je hoeft hier niet bedeesd en fluisterend rond te lopen - het is een plek om zelf te ervaren.”

of:

"De hereboeren waren hier destijds de motor van de innovatie: ze experimenteerden met vindingen die de landbouw efficiënter konden maken, zoals nieuwe soorten ploegen, het drieslagstelsel, inenting van vee, enzovoorts. Veel van die uitvindingen werden hier in de buurt als eerste ingezet, en daarna in de rest van het land en de wereld."

of:

"Als je hier rondloopt, kun je je heel goed voorstellen dat Warffum vroeger twee keer per dag een eiland werd.

Het overtollige zeewater vloeide terug langs de slijksloten in de kwelders, achter de dijkrestanten."

Borg Verhildersum (MB)

De keukenmeid leidt ons rond - ze deelt flink wat lakens uit en wij mogen de handen uit de mouwen steken. We moeten haar helpen met het huishouden. Ze stuurt ons een donkere ruimte in. Ze zegt: "Doe het licht maar aan," maar we zien natuurlijk nergens een lichtsakelaar.

Patsboem, terug in de 19e eeuw. We gaan op zoek naar een olielamp of een kaars. Veel dichterbij het levende verleden dan dit kom je niet.

Een aardappelschilbakje, de eettafel gedekt, de pannen op de kachel, een handwerkje op tafel... Aan alles valt af te lezen: we zijn werkelijk op bezoek - en de bewoners zijn een rondje aan het wandelen.

En koffiezetten? Of koken zonder koelkast of magnetron? In de Borg Verhildersum kun je je nog onderdompelen in de pre-industriële tijd. De tijd van de hereboeren, paarden op de akkers, en klederdracht.

De 19e eeuw was een bijzondere tijd in deze streek, vol met voorspoed en innovatie. Aaf de Weerd vertelt: "De stoommachine werd geïntroduceerd, en Cornelis Borgman bracht bijvoorbeeld uit Amerika de *Eagle Plow* hierheen, die het ploegen van de akkers enorm veel efficiënter maakte. En men stapte over op rijenteelt, in plaats van het verspreid rondstrooien van zaad op de akkers."

De interieurs zitten vol met oorspronkelijke meubels en elementen van vroegere bewoners van de Borg, en overal natuurlijk veel schilderijen. Zowel klassieke als moderne. Kunst die iets te maken heeft met Verhildersum, zoals Ede Staal, of De Ploeg. In wisselende expositie is de Borg niet alleen een tijdscapsule, maar ook een museum voor beeldende kunst.

Ook als het leeft en beweegt, kun je het in en om de Borg komen beleven. Zoals Blaarkoppen en Lakenvelders, en akkers met vlas, blauw maanzaad, en oude granen- en bonen-rassen. "Zo zijn we ook een soort museale genenbank," zegt Aaf erbij.

Vleermuizen voelen zich hier heerlijk thuis: je kunt op vleermuisexcursie en er is een spraakmakende film te zien, waar 2 jaar aan gewerkt is. Unieke beelden zitten daarin - de Borg is hun kraamkamer.

“Ach, er valt nog zó veel te vertellen en te zien,” verzucht Aaf. Zoals de maandelijkse streekmarkt, met honing, jam, groente, fruit en brood. De Verhildersum-tulpebol, die ook te koop is in de winkel op het terrein, net als de jam en appelsap van appels uit eigen boomgaard. Jonge bezoekers kunnen met een tablet in de hand het Verhildersum-mysterie oplossen. Een soort puzzelspeurtocht.

Je kunt hier de hele dag wel rondlopen: “Mensen vertellen me soms, dat ze veel langer zijn gebleven dan ze aanvankelijk van plan waren,” licht Aaf toe.

“En ze komen vaak nog eens terug.”

We lopen terug van de bibliotheek naar de vertrekken van de familie Van Bolhuis - Frima.

Het Verhildersum-mysterie is nog lang niet opgelost. Gelukkig maar. We blazen de olielamp uit en gaan liggen in de bedstee. Luikjes dicht.

citaat:

“Kom langs, struin door de boomgaarden, de akkers met oude gewassen. Kom het Verhildersum-mysterie oplossen, laat je rondleiden door de keukenmeid en help haar mee in het huishouden.”

of:

“In en om de Borg kun je heel goed voelen hoe het leven eruitzag in de 19e eeuw.”

of:

“Veel dichterbij het levende verleden dan dit kom je niet.”

Hotel Termunterzijl (MB)

“Als de verbinding straks wegvalt, bel ik je later wel terug. Dan ben je daarop voorbereid. We rijden nu Termunten in,” zegt Renate Freuling over de telefoon. Hiermee komen we meteen bij het hart van de zaak: in deze omgeving ben je ver van alles weg, en daar is het nu juist om te doen. “In het hotel hebben we wel wifi, hoor,” verzekert ze. Maar wie toe is aan even weg uit de hectiek, komt hier helemaal aan zijn trekken.

Een rondje wandelen of fietsen rondom levert geheid een fris hoofd op. Het is het karakteristieke landschap met de polderdijkjes*, de wind, de koolzaadvelden, verder niets. Grote boerderijen ver uit elkaar, je komt vaak geen levende ziel tegen in een uur tijd. Wel kun je geregeld zeehonden aan de kust zien.

Er is een unieke balans tussen de elementen die hier in overvloed aanwezig zijn, en wat we vooral níet zullen aantreffen. De liefde die Renate ervoor tentoonstelt, werkt heel aanstekelijk.

Doe bijvoorbeeld een dagje Schier met de woeste natuur, of Borkum, met de rieten strandstoelen en de swing van de vroege 20e eeuw. “Of ga op wandelroute door Groningen-Stad,” ze zit vol van goede suggesties voor de parels in de omgeving.

Vergeet niet een exemplaar van de eigen hotelkrant ter hand te nemen: hierin schrijft Renate over de evenementen in de omgeving, en zet ze de spotlight op leveranciers en andere hechte partnerships.

In het hotel ligt het zwaartepunt op goed eten: vers, streek- en seizoensgebonden. Haar man Arjan is een bevlogen chefkok. Als ze op vakantie gaan, is dat voor de helft vakantie, want ze gaan ook altijd op speurtocht naar de beste ingrediënten. Ze onderhouden uitstekende relaties met hun leveranciers in Zuid-Europa, en zo nemen ze altijd souvenirs mee terug in de vorm van nieuwe recepten en inspiratie. En met die inspiratie steken ze ook de rest van de équipe aan. Die komen op hun beurt weer met frisse nieuwe ideeën - “Zo houden we elkaar scherp en dat werkt heel plezierig.”

Renates waardevolste tip: kom buiten het hoogseizoen, met slecht weer. Dat is helemaal fantastisch.

“In Noorwegen zeggen ze wel: er bestaat geen slecht weer, alleen slechte kleding.”

Dus trek die stoere jas en laarzen aan en ga een flink eind op sjouw. “Als je terugkomt, zet ik koffie en gebak voor je op tafel. Dat smaakt dan éxtra lekker.”

En als je weer thuis bent, terug in de routines van alledag, zul je merken dat je er even helemaal uit geweest bent. Het bed sliep goed, het ontbijt was heerlijk. Ik ben helemaal verwend. “Dat zit ingepakt in ons normale leven,” vertelt Renate, “het zit in onze vezels, we kunnen eigenlijk niet anders.”

Je smartphone heb je geen moment gemist.

citaat:

“Kom buiten het hoogseizoen, met slecht weer. Dat is onvergelijkbaar. Ga een eind wandelen door de omgeving en geniet bij ons van verkwikkende wijn en spijs.”

of:

" ...

* polderdijkjes: de typerende dijken waar je doorheenrijdt - er zit een gat in, met aan weerszijden sleuven voor grote schotten. Die worden eringeschoven met hoogwater of springtij.

B&B Beleef het Noorden (MB)

"Ik begroet mensen graag als eerste met 'Hoe was je dag?'" - dat levert vaak meteen een boeiend gesprek op, en een erg prettig contact. Eigenares Gerande Sikkema vertelt het heel terloops. Maar het blijkt wel de kern van de zaak te zijn.

Als een verdwaalde vreemdeling komt aanwaaien, mag hij gerust een broodje mee-eten, kosteloos.

Een Amerikaanse zakelijke gast die op zijn laatste avond nog samen een glas komt heffen.

Een stel dat in de buurt ging trouwen, zette bivak op in de B&B: de kapster en make-up kwamen langs, ze vertrokken voor de dag en 's avonds kwamen ze terug om de huwelijksnacht te spenderen.

Het bestaat dus nog.

"We zeggen vaak: 'het komt altijd goed,' en dat doet het ook."

Het plezier dat Gerande en echtgenoot Kees beleven aan het bestieren van de zaak straalt af op het hele bedrijf, én op de rest van de omgeving. Want ze cureert haar partnerships met dezelfde aandacht en kwaliteitseisen die ze zelf zo belangrijk vindt.

De musea, restaurants en leveranciers uit de buurt kent ze zelf persoonlijk en van dichtbij.

Het verhaal achter het product is heel belangrijk: zo komt het brood elke week van een gehandicapte bakker, die op deze manier in zijn levensonderhoud kan voorzien. "Zulke partnerships passen bij ons," vertelt Gerande trots. Haar eigen opvattingen komen op een positieve manier in de wereld terecht. "Dat werkt heel bevredigend."

Terwijl we bellen, rinkelt er op de achtergrond een andere telefoon.

Gerande Sikkema zegt: "Oh, sorry, ik moet even kijken, want het kan zijn dat er straks gasten aankomen. Anders bel ik je zo wel terug."

Het bleek toch een ander telefoontje, dus we praten rustig verder.

Dit geeft meteen goed weer wat de dynamiek kan zijn in een professioneel Bed & Breakfast, want zo noemt ze het graag. “Het is het beste van twee werelden: de knusheid en huiselijkheid van je eigen huis of een herberg, gecombineerd met de luxe van een vijfsterrenhotel.” Zowel kleine kinderen als zakelijke gasten voelen zich hier meteen thuis. Wanneer de mensen na hun verblijf weer vertrekken, vertellen ze haar soms, dat ze het beter vinden dan een hotel.

Het is ook niet voor niets, dat Beleef Het Noorden onlangs 5 Tulpen op bedandbreakfast.nl ontving, als enige in de wijde omtrek. Hoe verklaart Gerande het succes? “Eigenlijk gaat het over een soort elementaire omgangsvormen. Een visie op mens-zijn.” Is dat iets ouderwets? Misschien is het wel net zo tijdloos als de mentaliteit van gastvrijheid. En daarheen keert een mens graag terug.

citaat:

“Hoe was je dag?”

of:

“Het beste van twee werelden: de huiselijkheid van een herberg, gecombineerd met de luxe van een vijfsterrenhotel.”